

časa, da se je dotaknil njenega ušesa. Potem, seveda, bile so mu izpolnene njegove mlade, morda prve želje. — Jedino Janezka, ki je nosil še pol kitljico, pol hlače, zanimala je manj krava belka, nego li veliki vreči ondù poleg vrat. O njih bi bil rad kaj izvedel, kaj li je oče pripeljal v njih. Kdo vé, če ne rožičev ali sladkorja? Jémenasta, če bi bilo kaj takega! Kar sline so se cedile mlademu sladkosnedenčku, ko je pretipaval vreči —

Tako so imeli Košánovi otroci vsak svojo zabavo in radost tistega jutra. In ménite li, da jih je mogla mati z lepa sklicati h kosilu? Kaj še! Kar ločiti se niso mogli: Janezek od vréč, óni drugi od kravice — belke. Nò, ali je morda po drugod drugače — po semànjem dnevu?

Mih. Podtrojiški.

Prve hlačice.

onček mu je bilo ime, naj vže bode čegaver hoče. Tudi s tem si ne belite svojih glavie, otroci, kolikokrat je vže jedel o Božiči poprtnjak? Majhen je bil takrat, pa je!

Hlač še ni nosil takrat. Čemu tudi? Saj jih tudi niso nosili drugi, ki so bili njegove starosti. Dolga srajčica je tako pripravna za vse. In krilce z naramnicami se tako lahko obleče in sleče. Da je bil le klobuk na glavi! Po tem se poznajo pri nas taki otroci, ali so dečki ali deklice?

Toda vsaka nit ima svoj konec. Tako je bilo tudi s Tončkovim dolgo srajčico in krilcem z naramnicami. Sosedov Anžek je bil njegovih let. In njemu so obljubili, da mu kupijo hlačice, ko skopni sneg in začne drevje cveteti.

Ni čuda, da se je tudi Tončku vzbudila želja po hlačah. Vselej je z nevoljo oblačil in slačil svoje pisano krilce. Nadlegovati je začel zdaj očeta, zdaj mater, da bi mu napravili hlačice, ravno take, kakersne bode imel sosedov Anžè.

Toda vsaka nova stvar je združena s težavami. Tako je bilo tudi s Tončkovimi novimi hlačami. Zdaj mu je rekel oče: „še premajhen si za hlače!“ Zdaj zopet ga je potolažila mati: „le počakaj, da boš večji!“ Toda Tonček se ni dal potolažiti. Obečal je, da nikdar ne bode razžalil starišev, ako mu napravijo hlačice. Ali oče mu je zopet ugovarjal: „saj jih boš precej ponosil kakor krilce!“ In Tonček obljubi, da bode nosil hlače samó ob nedeljah in praznicih: ob delavnikih pa jih bode shranil in lepo zravnal v materinej skrinji.

Ko pa sneg izkopni po zemlji in začne tički peti po vrtovih, tedaj je Tonček videl, da mora kmalu priti tisti čas, ko bodo píruhe sekali in ž njimi „štručali.“ Želja po hlačah pa se mu je s tem podvojila. V duhu si je predstavljal tisti čas, ko bode hodil v novih hlačah po vási, ljudje pa ga bodo pogledovali, češ: „Lejte, Tonček ima pa hlače!“

In res se mu izpolni vroča želja. Mati mu je rekla neki dan, ko je sedel pri njej ves dopóldne pri kolovratu in se pridno učil molitvic: „No, kadar bode Bog umrl, takrat dobiš hlače in šel bodeš z mano k fari božji grob molit.“

Oj, kolika sreča so bile zá-nj te materine besede. Takó priden ni bil še nikoli. Kar mu je le kdo ukazal, vse je bil pripravljen storiti. Večkrat je dejal oče:

— Ko bi bil naš Tonček zmerom takó priden, kakor zdaj! In Tonček je takój odgovoril:

— Oče, zmerom, ako le hlače dobim.

Ko pa so pusta požgali na Ribnikovem travniku, tedaj pride v hišo Žeravčev Lipe. Vsak je vedel, kaj zna ta Lipe? Komur je položil svojo nit na rame, kmalu je dobil novo obleko, kakeršno si je želel. In vender je moral Tonček še toliko prestat, predno je Lipe tudi na-nj položil svojo nitko. Vsem v hiši je poprej pomeril in napravil temu hlače, onemu rokavnik, temu telovnik, onemu zopet kaj drugega. In ko je zašil in zakrpal vse cunje, kar smo jih imeli, potlej še le je poprašal očeta, kaj mislite, kaj? Prašal je: Ali Tončku tudi pomerim novo krilce?

Tonček se spusti v jok in še sedaj vé, da mu je oče brisal raz lica debele solzé kakor lešnike.

— Nič ne jokaj, reče oče Tončku, Lipe ti le nagaja. Saj krila še on narediti ne zna. To delajo švelje. Strije! le pomérite Tončku hlače pa še telovnik!

Kdo bi popisal Tončkovo veselje? Premišljeval je vže, kako bode stal na pragu s prvimi hlačami in jih kazal otrokom, kako so narejene? Kaj pa še le, ko pride veliki teden? Z materjo pojde k fari v cerkev božji grob molit in gledat. Uh, to bode veselje!

Kar vedel ni Tonček, s čim bi ustregel tisti dan očetu in materi, ko mu je Lipe hlače delal? Še celó bratce in sestrice je ubogal rad na vsako besedo in še popraševal jih je, kaj bi radi? Seveda so mu nagajali, da ne bode znal hlač obuati, da bodo zadaj preklane in druge take stvari. Toda Tonček se je malo menil za take zabavljice in vse je rad pretrpel, da bode le imel hlače.

A ta Lipe mu je prizadel še največ križev. Ko je videl, da bode moral napraviti ne samo hlač, ampak tudi telovnik ubogemu Tončku, tedaj si izmisli zopet novo skrb za dečka.

— Tonček, ali bi tudi rad žepe pri telovniku? Seveda mu je Tonček odgovoril, da žepi morajo biti. Kam bode pa deval krajcarje, s katerimi bode sekal píruhe o Velikej noči?

— A veš, Tonček? Kdor hoče imeti žepe pri telovniku, mora mi dati za závoj tobaka.

Zdaj zopet Tončka premagujejo nove skrbi. Kje dobiti štirec, da kupi Lipetu tobaka? Dva krajcarčka in jeden polovičar ima shranen v materinej skrinji. Ali kakó priti do njih? In vender je potlej še treba poldruega krajcarja.

Do najstarejšega brata je imel največ zaupanja. Zato ga gre iskat. Dobi ga na podu, koder slamo namešava. Razloži mu svoje skrbi. In glejte dobrega bratca! Tonček ga je prosil na posodo, bratec pa mu je podaril cel štirec. Od tistega časa je imel Tonček še stokrat raje svojega najstarejšega brata.

Zdaj še le se je oddahnil. Vender je še zmerom gledal v skrbeh trdega Lipeta. Še le, ko je bil pomeril hlače in telovnik in opazil, da hlače niso zadaj preklane in da ima telovnik žep na obeh straneh, takrat še le se je pomirila njegova duša.

Ko pa so bile hlače in telovnik dodelane, tedaj jih položi lepo zravnan v materino skrinjo, koder so čakale „Velike noči,“ ki je bila vže blizu. Seveda je Tonček vedno pazil, kdaj pojde mati kaj v skrinjo pogledat, da je tudi on brž prihitel in pogledal, če je še vse tako, kakor je bilo.

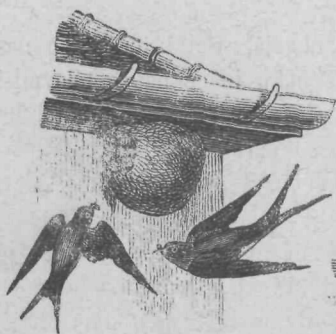
Ko se pa približa Veliki petek, tedaj se je Tonček prvič prikazal na pragu v novih hlačicah, ko je šel z materjo k fari božji grob molit.

To so bile torej prve hlačice Tončkove!

B.

Lastavice.

Evo jih, evo, naših drob-
nih ptičic, ljubeznjivih lastavic,
ki nam prinesó vsako leto za-
želeno vzpomlad ter ž njo pri-
jetno zelenje in cvetje. Kako
glasno cvrčé in obletavajo našo
hišo, kder so si naredile gnez-
dice za svoje mladiče. — In
kje so bile poprej te ljubeznjive
ptičice? Kje so bile vso dolgo

zimo? Odkod so prišle zdaj, ko pri nas vže gorkejši veter prepihava, ko v solnčnih žarkih vže plešejo muhe in komarji svoje kolo? — Prišle so iz daljnega, daljnega kraja, več sto kilometrov daleč preko morja, preko gorá in dolin. In kdo jim je povedal, da je pri nas vže gorkeje vreme nastalo, da se po zraku zopet igrajo muhe in komarčki? Kdo jim je pokazal pot po zraku, po katerem ni nobene ceste, niti kažipota? In vender nobena ne zgreši svojega pota, vsaka pride na pravo mesto in o pravem času.

Lastavice nimajo uma kakor mi ljudje, niti morejo misliti kakor človek, ali vender se nam zdí, da je vse, karkoli storé, narejeno pametno in razumno. Marsikaterega človeka bi lahko osramotile s svojim delom. Bog jim je dal, kakor tudi drugim živalim, nek poseben nagón, katerega se držé in kateremu sledé. S tem nagonom uči jih vsemogočni Stvarnik zidati umételjna gnezda in jim kaže pot preko daljnega morja.

Zatorej bodite nam prisrčno pozdravljene, ljubeznjive ptičice, dobro došle v naše kraje! Pripnite si svoje gnezdice, kamor koli se vam poljubi, saj vemo, da z vami prihaja sreča in zdravje v našo hišo. a od koder pobegneta ve, ondukaj se naseli ubožnost in nesreča.

—ć.

